

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον αριθμόντες χρόνον
την κλεινην αγκούμεν γήην των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένακόσκα δέκα
κι' όλα τα σαθρά πελέκα.

Δεκατρείς του Μάρτη
του κατσουλογδάτη.

Χίλια δεκατρία κι' εκατό προσέτι,
ζήτημα μεγάλο θλίβει το Δοβλέτι.

Μεγάλα ξαφνικά μέ τὰ Θεσσαλικά.

Άλλο και τούτο ξαφνικό
τό ζήτημα τάγροισό,
πού χύνει κι' αϊμ' αδελφικό.

Καιρός αναγνωρίσως
εκάστης ευανότητος,
καιρός εκκαθαρίσως,
καιρός καθαριότητος.

Όλοι τον γκακά τινάζουν,
κι' εκκαθαρίσ φρονάζουν
πρέπει τώρα να γενή
'στούς Ρωμηγούς αληθινή.

Έξω τώρα κάθε λέρα,
κάθε ζωοφόρος κάμπη,
και μζα πάστρα πέρα πέρα
'στούς Ρωμηγούς να καταλάμπη.

Δέν θα γίνη καμμία χάρις,
έξω κάθε καταγάρη,
έξω κάθε σαχλοδλάκα,
κάθε φίλος της άμάκας.

Έκκαθαρίσ τρανή,
πρόγραμμα σωτήριον,
πού τό κράτος θα γενή
ένα Καθαστήριον.

Καθατήριο κοινό,
πού θα βάζουν καραντίνα
μέ τον άσχημ τον δεινα
και τον τάδε τον τρανό.

Καθατήριο μεγάλο,
πού κι' έγω δέν αμφιβάλλω
πώς θα καθαρίση ρύτους
κατ' ούσαν,κατά τύπους.

Κι' έδω μου λέν εργάζεται πολλών δημοκοπία,
αίλην ό καιρός γιά σίγουρα θα φέρη θεραπεία.

Υπομονή και νους, παιδιά,
και ρίχτε κάτω τά ραβδιά,
κι' έγώ σας είπα κι' άλλοτε πως σάν αυτά ζητήματα
δέν λύνονται χωρίς αυτά,
ποσλέγονται κοινώς λεφτά
κι' άργύρια και χρήματα.

Ξέρετε πως δέν έχομε τον μέτοστια τον Άργόρη
και μη μζς κάνετε και σεις κανένα πανηγύρι.
Τού κάκου, δέγ μ' άκούσανε, κι' ήθελαν μακελλιά,
κι' ήθελαν έπαναστάσει, πλιάτσικο, ρεμπελιά,
κι' έπρεσαν κάτω θύματα μορτίτες και κολληγοί,
κι' είδα την έριθώλακα καιρίως πως έπληγήη,
και κλαίει μαιμοφόρα
την συμφορά της τώρα,
και μέσα 'στης άνοϊσεως της μωρομείνας αδρας
βλέπει να κυματίζουνε κάτω σημαίσις μαύραις.

Ό νόμος δέχομαι κι' έγω πως είναι πζα καιρός
έκομμητος και δίκαιος να στήση τιμωρός.
Πρέπει να πέφτουν θυσιατά των νόμων τα κτυπήματα
και να μη σήπωνται νεκροί,
έδ' όμως μόνον οι μικροί
τυχαίνει πάντα και παντού νάναι του νόμου θύματα.

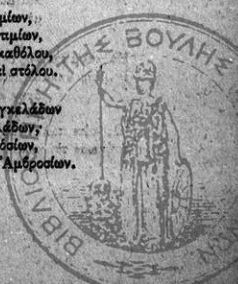
Έκκαθαρίσις μεγάλην, πού τους ρύπους μας θα βγάλη.

Π. — Λαπόν τι βλέπεις, Φασουλή;

Φ. — Τούτο πού βλέπουν ελο,
κιντάζω τό Ρωμαϊκό σάν ένα περιβάλλι,
και μζαν Έκκαθαρίσις μεγάλην κατά πάντα
να καθαρίση γενικώς χωρίς να ξέρη γινάτα.

Βλέπω την εκκαθαρίσιον των Παναπιστημίων,
βλέπω την εκκαθαρίσιον και πάντων των αμιων,
βλέπω την εκκαθαρίσιον κι' εν μέρει και καθόλου,
βλέπω την εκκαθαρίσιον στρατεύματος και στόλου.

Άκούω βρόντους και σεισμούς άγρίων Έγγυλλέδων
ζητούντων εκκαθαρίσιον των διαφόρων κλάδων,
βλέπω την εκκαθαρίσιον και πάντων των όσίων,
των έπισκόπων των σεπτών κι' όλων των Αρρεοβίων.

Βλέπω την εκκαθάρισιν εἰς ὅλους τοὺς κυρίου,
καὶ μὲ σολήνας, Περικλῆ, κυτῶ καθαρηρίους
νὰ γίνεταί καθαρισμός τῆς καθεμιάς γέλοιας
καὶ λιπαρὰς κοιλίας.

Τῆνθ κ' ἔγωγ τοὺς καθαριμῶς
καὶ κρᾶζω προχωρήσετε,
κ' ἄμωως κλάδους καὶ κορμὸς
τελείως καθαρίστε.

Ἐμπρὸς ἔμπρὸς νὰ τύχεται παρ' ἔλων ἐγκωμίου,
κ' ἄκουσ' στὰ Προπίλεια τοῦ Πανεπιστημίου
νὰ ρητορεύουν φοιτηταί... τί τρέχει τοὺς ῥωτῶ...
μοῦ λέγουσι: ἐκκαθάρισις... ἔδεν τέρματις κ' αὐτό;

Τὴν εκκαθάρισιν ἀκούς ἀπ' ἔλαις τῆς μερταίς,
ποὺ χάνεις, Περικλέτο μου, κατὰ καὶ τὰ πασχάλια,
καὶ γὰρ τὴν εκκαθάρισις πέπτουσι καὶ μαγκουρταίς,
κ' ἀνοίγουν μύταις κάμποσαις καὶ μερικὰ κεφάλια.

Γίγας εκκαθαρίσεως πυργόνοται πελώριος
καὶ τὸν κυτῶ περιτρεμὸς καθένιας πατριώτης,
κ' ὁ Πατριάρχης ὁ σπητὸς ὁ μάρτυς ὁ Γρηγόριος,
κ' ὁ πρωτομάρτυς τῶν Φερῶν κ' ὁ Κοραθὸς ὁ Χιότης
μέσα στὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἴμιλουσι, χαντακωμένε,
κ' ἔγωγ ἀμῶως σιγαλὰ ν' ἀκούσω γὰρ τί λένε.

Καὶ τί νομίζεις, Περικλῆ, πῶς ἔλεγον κ' ἔκεινοι;
γὰρ αὐτὴν τὴν εκκαθάρισις συνομιλοῦσι κρυφά,
κ' ἔγωγ τοὺς ἐδεδαιώσα πῶς σίγουρα θὰ γίνῃ
καὶ τὸ χαρτοβασίλειο στὴν πάτρα θὰ τρυφά.

Βρὲ τί μὰς λές; ἀπήνηθησαν κ' οἱ τρεῖς βαρμωμένοι
στὰ γέλοια λιγωμένοι,
κ' ἔγωγ τοὺς ἐδεδαιώσα καὶ πάλιν σαφῶς
πῶς ἐφθασε καιρὸς
κα-νῆς εκκαθαρίσεως τῶν ῥῶπων τῶν συγχρόνων
πρὸς δόξαν τῶν προγόνων.

Π. — Καὶ ἔδεν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, τὰ πιστεφαν αὐτά;
Φ. — Ἐνόμοισαν ὡς φαίνεται πῶς εἶναι χωρατὰ,
κ' ὁ τῶν γραμμάτων Κοραθὸς, ὑλῆνε τραγλοδύτη,
μὲ τὸν κονδυλοφόρο του μοῦθωσε μὴ στὴ μῆτη.

Καὶ πάλιν ἐδεδαιώσα πῶς λέω τὴν ἀλήθειαν
μὲ στόμα καθαρό,
κ' ὁ Πατριάρχης λέγωντας πῶς εἶναι κολοκὺθα
κ' αὐτὰ στὸ πατράδι,
τὴν πατριάτικη ποὺ κρατεῖ
ἐσθήκωσι μνησιν,
καὶ μοῦθωσε μὴ δυνατὴ
μὲ τούτη στὸ κρινόν.

Μὰ καὶ μ' ἐκίτης τῆς ὑλῆς τὸν ἀμετρο τὸν πόνο
ἐγὼ τὴν εκκαθάρισιν τοὺς ἐναδεδαιώσα,
ὅταν κ' ὁ Ἐγγας τῶν Φερῶν
μὲ τὸνον φάλλον ἤχηρῶν:
Ὡς τότε, καλλιγάρμα μου, καὶ τέλλα τὰ γινώσθαι,
ἐσθήκωσι τὸν κλιτῆρον ἔκεινον πῶς βασιτῆ,

καὶ μία μοῦ κατάφερε στ' ἀπόλωτὰ μου χεῖλη,
ποῦ τότε κ' τὸν οὐρῶν τὸν εἶδα σὰν σποντύλι
καὶ τὸν παπὰ σὰν βροῖ,
κ' ἄμωως πῆρα ποῖδι.

Ἐν τούτοις ἔμωσ μ' ἔλ' αὐτὰ
ἔδεν εἶναι ἐξόλου χωρατὰ
τὰ τῆς εκκαθαρίσεως σωτήρια προγράμματα,
κ' ἔς τὰ θαρρεθὸν οἱ πρόγονοι κάπως ἀστέτα πρᾶγματα.

Καὶ σὺ τὴν εκκαθάρισιν ἀληθεστάτην κρινε
καὶ σκουζῆς τὴν ἐδὼ κ' ἔκει,
κ' ἂν πρόγονοι μας μερικοί
ἔδεν θέλουν νὰ πιστέψουσι δικαίωμα τῶν εἶναι.

Καὶ σὺ μὴ παύεις νὰ πετᾷς εἰς ὄνειρα μετάρωσι
καὶ νὰ μεταωρῆσαι,
καὶ τᾶρα μὲ τὴν ἀνοιξί πῆνε καὶ σὺ καθάρισα
συχὰ νὰ καθαρίζεσαι.

Μ' αὐτὴν τὴν εκκαθάρισιν ἔγωγ πολλαῖς ἐπιπέδες,
κ' ἂν σ' ἔλλα μέρη βλέπουσε τὸν ἤλιο μὲ κηλίδες,
πλὴν ἐδὼ πέρα, προσφιλή,
στῶν φώτων τὴν κατιδα
οὐδὲ βλέπων τὴν φεγγαροβλή
χωρὶς καμμά κηλίδα.

Ἰδέ τὴν ἀκηλιδῶταν τὴν πάροχον τῶν φώτων,
κ' ὁ Φοῖβος, ποῦ λαμποκοπᾷ,
πῶς ἀκηλιδῶταν σκοπεῖ
σὲ γῆν ἀκηλιδῶταν.

Ἐκκαθαρίσεως νὰ προβάλλει
μὲ μὴ σκουπα στὸ χέρι μεγάλη,
καὶ σκουπίζει σκουπίζει σκουπίζει
καὶ καθάρισις στὸ κράτος σάλπιξι.

Τὴν γεραίρουσι Ἑλλήνων παιδιὰ
καὶ τῆς στράνου φουκίαν κλαδία
νὰ πατήσῃ κ' ἔμπρὸς νὰ περάσῃ
κ' ἡ μεγάλη τῆς σκουπα νὰ δράσῃ.

Χιονόπετρος ἔρχεται κόρη
καὶ καθέτις τῆς φουκίαις: προχώρει,
κ' ὅλο σέρωνε καθε βρωμιάση,
ποῦ φουχὴν ἔδεν πιστεύει καὶ σῶμα,
πλὴν ἡ σκουπα κ' ἔμῃν ἔς μὴν πάρη
κ' ἄρησθαι μὲ στὴν πρώτη μου βρωμια.

Μέγα σὲ τόσο πιστευτικὴ τσανάκη τοῦ καιροῦ,
τοῦ τόσο καθαροῦ,
ἔς μείνη κ' ἔνα βρωμιορὸς πρὸς γᾶριν ποικιλίας,
κηλὶς καθαριότητος ἰεουδὸς τελείας.

Ἄς μείνη, σὲ παρακαλῶ,
κ' ὀλίγη ρουπαρότης...
ἔδεν κάνει καὶ πολὺ καλὸ
τόση καθαριότης.

Ἐκκαθάριαις ἤλθε, μαγκούφῃ,
καὶ τῆς λένε καμπόσι ταρτοῦραι·
ἔλα, κόρη, κοψὴ πρὸς τοὺς θρήνοις,
μὰ ποτὲ μὴ σκουπίσις κ' ἔμει,
τοὺς λευκοὺς, τοὺς ἀμφοῦς, τοὺς κρινούς,
ποὺ καὶ σὺ μπρὸς σὲ τοῦτους βρωμεῖς.

Ἐκκαθάριαις πάλι καινούργια
σὲ μπαλάδες μὰς βάζει καὶ φοῦρη.
Ποταμὸς μὲ χρυστέλινα ρεῖθρα,
Σιλῶν θανμαστὴ καλυμθῆθρα,
καθαρίζει παιδὰ καὶ πατέρας,
καθαρίζει φυγὰς καὶ γαστέρας.

Νάτην νάτην λευκίμων ἡ τσοῦκα,
ποὺ ζητεῖ μὲ θεάρατῃ σκοῦπα
νὰ σκουπίσῃ Ρωμαιοὺς παλληκίμα,
ὅμως ἔλα τὰ βροῖσκει καθάριμα,
καὶ μὲ σὸ μ' ἀνοικτὸ σταματᾷ
καὶ τὴν σκοῦπα τῆς κάτω πετᾷ.

Ἄκου τὴν Ἐκκαθάριαν τί λέει, βρε κλαψέρε,
κάποιος κακὸς μ' ἐπούλησε γὰρ πράσινο χαρῆμα,
καὶ μοῦπε σὲ Ρωμαῖκο πὸς εἶναι κόπος τῆσι,
ποὺ πρέπει κάποιος Ἑρακλῆς νὰ τὴν κατακόσῃ.

Ὅμως ἐγὼ καὶ μὲ χαρὰ κυτᾶζω καὶ μὲ λύπη
πὸς τὸ καφο-Ρωμαῖκο δὲν τὸ ρυπαῖνον ρόδι,
καὶ μὴτε σῆγμα καὶ λεκὲ δὲν βροῖσκω σὲ κανῆσι
κ' οἱ κόποι τοῦ σαρώματος πηγαίνουν στὰ χαρῆσι.

Κ' ἄλλῃθιμα λέγ' ἡ κόρη, εὐλῆνις σκουπιχέρη,
καὶ ποῦς τὸν ἑαυτὸ του νομίει γὰρ μουρτάρη.

Ὅλους τοὺς ἄλλους βλέπει γεμάτους μὲ κηλίδας,
κ' ἕκαστος κύκνος μόνος
λευκότερος χιόνος
καθὼς ὁ Ζεὺς, σὺν πηγῇ, στὸν θάλαμον τῆς Λήδας.

Καλὰ τὰ λέγ' ἡ κόρη... καὶ σὺ τὸν ἑαυτὸν σου
πανάμωμον τὸν βλέπεις, παρθένον ἀγαμόνην,
οἰκτερεῖς ἐπὶ τοὺς ρόπους τῶν συμπατριωτῶν σου
καθὼς ὁ Φαρισαῖος τὸν ταπεινὸν Τελωνῆν.

Κυτᾶζῶ Φαρισαῖους καὶ Γραμματεῖς συγχρόνους
κηλίδας ταπεινῶν
νὰ φέγουν Τελωνῶν,
καὶ καθαροὺς νὰ κρίνουν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν μόνους.

Πρὸς μίαν ἔκκαθάριαν περιχαρῆς σφριγῶ,
καὶ ταύτην κλαθῆσομαι εἰς τοὺς παρόντας σάλους,
κ' ἄφοῦ καὶ σὺ τὸ κάθαρμα κ' ὁ καθαρός ἐγὼ
θέλω τὴν ἔκκαθάριαν μόνα γὰρ τοὺς ἄλλους,
ποῶν τῆς Ἐκκαθαρίστικῆς ἡ σκοῦπα θὰ σκουπίσῃ,
δραγλοῦ στοκοφίσι;

Π.— Καλὰ τὰ λέει, βρε Φασουλή, κ' ἔγωγ' αὐτὰ συμφέκω,
κ' ὡς παρθενίας κρίνον
τὸν ἑαυτὸν μου κρίνων
λέγω στὴν Ἐκκαθάριαν: φύγε πρὶν κάνης φιάσκο.

Φύγε, τῆς λέγω, παστρικά,
κ' ἔδω, καθὼς γνωρίζεις,
δὲν θάβερης ποθενὰ λεκὲ,
κ' ἄδικως καθαρίζεις.

Μὰς ἤλθεσθε ὑπερήφανοι μὲ κόρδιμα θραστό,
ὅμως ἐμεῖς πανάχραντοι σοὺ κάνομε χαλάστρα,
καὶ πρὸς σε, παρακαλῶ, νὰ μὴ βρωμῆσις σὺ
μ' ἕκτεινο σου τὸ σαρώθρο τὴν τῶση μας τὴν πάστρα.

Προτού με κουκουπίδια
σε δρόφουν ντροπισμαμένη,
χωρμισού, και σκουπίδια
δέν θάβρης σε τερνίη.

Δέν σε καλεί πηλός
και δυσωδία βόθρων,
κι' ανάγκην παντελώς
δέν έχομεν σαφθέρων.

* Εκκαθάρισε νέα προβάλλει
μέ μι' σκοπιά στο χέρι μεγάλη,
δμως όλοι της λένε κουμπιδια,
και της θίνουν για' μόνο φαγι
μερικά τελευταία σκουπίδια,
πούχαν μινεί' στης πάστρας τη γή.

Μονόλογος άνδρος διωκομένου, του Παναγρωτοπούλου του καύμένου.

Π.—

Τό ράσο χήμηξες και με διώκει,
πού λές πως τουφαγα τό προκοκιά.
Μαζί μου τάβαλαν δέν τους άρεσω,
κι' από τάζωμα θέλουν νά πέσω.

Τόν της Παιδείας, όπου σφριγγέ,
παπαθολογι τον κυνηγέ.
Και τούτοι μέσα σ'την τρικυμία
λέν πως δέν έχω πίστι καμμία,
μά' στης Παιδείας όρμιον τον μύστη
και νά μ' αλλάξουν ζητούν την πίστι.

* Από κανένα δέν βρίσκο χέρι...
τι δέν μου φάλλουσε και μέσα σ' όλα
πως για νά κάνω τό παλληκάρι
έκτύπησ' άλλοτε με μι' πιστόλα
τόν 'Αη-Γεώργη τον καθάλαρη.

Μέσα σε τέτοιους καιρούς νηστείας
τέτοια μου φάλλουν εις ήχον πλάγιον,
και της φρικτής μου της άπιστίας
μάρτυρα βάζουν κι' αυτόν τον Άγιον.

* Αν δέν με παύσουν με φοβερίζουν
ου θά πάνε και' στο Γουδέ...
παύσετε λέγω με δόντα τρίζουν,
κι' όλο μου φάλλουν πιά βο' γά δλ.

* Η νέα κτίσις εξέστη πάσα
τά θυμωμένα σάν ειμε ράσα.
'Εγώ, που τόσο καλός εφάνηκα,
εβρήκα τώρα τον δαβέλο' μου
με καλυμαύκη και φαρδωμένα...
μπάλω καλό σας...μπάλω καλό μου.

Πηγαίνουν' σ'όν Αραγοίμη με πάθος σταυρωτών
και κράζουνιάρων άρον και σταύρων αυτών.

Τού Γουδέ, την κρεμάλα μου δίνουν άριστο,
με λέν' Ισκα κεριώτη χωρίς θεό κανένα,
κι' έτσι με τούτα θέλουν νά κάνουν τον άστο
και π'ό χωρατατζήδες νά γίνουν από μένα.

Κάλι για τή στενή άντάρρα και φωνή.

Για τή στενή και πάλι φωνή σ'τό Βουλευτήριο
κι' έβω συλλαγητήριο,
κι' ένω πολλοί απενιάζουν για τής στενης τά κλήη
φωνή του κράτους λεί:

Μήν κάνετε, παιδιά, μεγάλη φασαρία
μήτε για τήν στενή, μήτε για τήν ευρεία,
κι' αν έκλογαίς ποθήτε με τήν στενή και πάλι,
στενά μοι πανταχόθεν, και με τής δύο χάλι.

* Συχάστε, παιδιά, κι' έχω στενοχωρία
μέ τούτη τή στενή, κι' έκάνη την ευρεία.
Κι' έμπρος εις άδειο κορβανά
φάλλωτά ζ'φα μου ξανά
περνούν στενόχωρα στενά
κι' άπενταριες στενωπούς
μ' ευρείας δλέφεις και οκοπούς.

Κολλύδων μορρασιά και κοσμοχαλασιά.

* Στο Παρλιμέντο κολλύδα μορράζονται και πάλι
και γίνεται για' αυτά καυγάς και μανιώδης πάλη,
κι' ήλθαν καρπόσοι κι' άπ' την Κω
κι' όλοι γυρεύουν μερικό.

Κι' έμένα, μ' άρμα, δώσε μου... μεγάλη καλοσύνη σου...
μνήσθητι, κ' οριε, κι' έμο' σ'την έλεημοσύνη σου.
Κι' ο Στέφανος τούς έλεγεν ή μου ζητάτε κι' άλλα,
δμως έκεινο, π'ό πολύ δουτούν με τήν κουτάλα.

Και με διάτρον φωνή
και γόος εξυτάτους
διεμεραστον και νύν
ήμάτι του κράτους
πολλοί και μερικές δουλεύτων
βάλλουσι κλήρον επ' αυτών.

Νομοσχεδία, φήφισαι, όν αριθμός ούκ εστι,
πλην ο καιρός ο κρίσιμος τής λήξεως έπίστη,
κι' ίδού φαγάδες ο κρίσιμος τής λήξεως έπίστη,
πο' κι' άλλα νομοσχεδία λύσοσιν νά παριστάξουν,
ός εστω και την σύμβαση ψηφίσουν του Παμπούκη
και σ'τό Λυσωκατρείο του τούς π'άν νά έξυλοσάξουν.

Και καρπόσεις ποικιλίας,
μ' άλλους λόγους άγγελίας.

Λοιπόν την Νέμπτην δέχουμε κονοόρο τής Φωκά,
έντροφημα μοναδικόν μέσ' σ'τά μοναδικά,
κονοόρο περίαλλήτων και πρώτον άπ' έκείνα,
όπου μ' άηθροισματα θά μες μαγιά' ή Νίνα,
κι' αν έξαρσιν κι' άπόλασιν αληθινήν ποθή
νά σπείσεν ειστήριον νά πάρησ παρευθός.